

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Sandhed, Storhed og Skønhed

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 35. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_312_2-txt-shoot-idm498/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

store, som de ære sande til, og at Mennesket ogsaa i denne Henseende er Skabningens Krone, thi i og for sig selv er det Sandfælige jo ikke stort, men kun i Forbindelse med et Die der kan see hvad det betyder, og denne Forbindelse finder kun Sted hos Mennesket, i hvis Bevidsthed Sandse, Verdenen ved Legemet er indlemmet, eller hvor Sandse, Verdenen i Legemet er dragt til Bevidsthed. Ligesom nu dette fornemmeligt viser sig i Ordet, der skiltes og fra det Umaalende, saaledes indsee vi let, at Ordet er det Største ved Mennesket, thi det afbilder den sande Storhed selv, ligesom det udtrykker hvad der gjør Mennesket til et Billede af Sandhed: Selv-Bevidstheden. Det talende Menneske er altsaa i Sandheds Dine det Største i Verden, som hans fuldkomne Lige, Billede, et Billede, hvori Ordet, efter at have skækket afprøvet sin Kraft, afbilder sig selv; men om Mennesket skal kunne see sig i den sande Storhed, det beroer paa, om det kan betragte sig med Sandheds Dine, som hans Billede.

Her staae vi atter for det historiske Svørgemaal, om Mennesket har faaet Livs-Ånde i sin Næse, og derved et aandigt Die, hvormed han kan betragte den evige Sandhed bildeleg i sig og Verden, vi veed hvad Kristus siger derom, og An-

(3*)

namnessen lader sig ikke nægte, uden at trobste Erfaringen, saavel den historiske, som den vi daglig kan gjøre, ja, som enhver af mine Læsere gjør, i det han sees, at jeg betragter Mennesket og Verden saaledes, hvilket jeg vel lod være, dersom jeg ikke kunde.

Men veed vi da saameget, at i Synet og Ordet skal vi søge den sande Storhed, og derom staae vi neppe nogen Strid med hvem der forsaar os, thi at de timelige Ting vinde i Anseelse, naar de betragtes som Billeder af evige, lader sig ikke vel nægte; og at Ordet, ved at udtrykke en saadan Betsættelse, viser sig ret i sin Kraft, følger allerede deraf, at det da, skøndt sandfæligt, udtrykker noget Over-Sandfæligt, hvilket jo dog forudsætter en over-sandfælig Kraft, hvis Væbning det forsaar er.

Dog, om ogsaa dette skulde synes dunkelt eller tvivlsomt, maa det kunne lade sig historisk bevise, at i det Ringeste hidindtil, var Ordet, som Udtryk for aandigt Syn, det Største i Verden, thi det maa have skaffet sig ved Virkningerne det har frembragt, og hvem er nu saa utvændig i Historien, at han ikke veed, det var forgæves at ville nægte Stigt! Afnoget ikke Historien alle sine Kjendings-Bevægelser, at det er Religionen, som man kalder den for Næsen hvad man vil, har af Alt havt de største Virkninger i Verden, og er altsaa, efter Aar-